

MBS103

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

AZ ÜDVÖSSÉG TÍZ SZEMPONTJA

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

I. ÚJJÁTEREMTÉS

- A. A szó jelentése
- B. A szó használata
- C. Egyéb kifejezések
- D. Az újjáteremtés eszközei
 - 1. Isten akarata
 - 2. A Szent Lélek
 - 3. Isten Igéje
 - 4. Hit
- E. Az újjáteremtés természete
- F. Az újjáteremtés eredménye

II. MEGTÉRÉS

- A. A szó jelentése
- B. A megtérés fajtái
- C. A megtérés eszközei
- D. A megtérés velejárói
- E. A megtérés példái

III. HIT

- A. A szó jelentése
- B. A hit fajtái
 - 1. Spekulatív vagy halott hit
 - 2. Átmeneti, időleges hit
 - 3. Megváltó hit
 - 4. Élő hit
 - 5. Csodába vetett hit
- G. A hit természete
- D. A hit biztosítéka
- E. A hit jellemzői

IV. BŰNBÁNAT

- A. A szó jelentése
- B. Héber és görög szavak
 - 1. Héber szavak
 - 2. Görög szavak
- C. A megbánás jellemzői
 - 1. Negatív elem
 - 2. A megtérés végső cselekedete
 - 3. Új kapcsolat
 - 4. A hittel egyenértékű
 - 5. A megbánás forrásai
 - 6. Különbözősége az üdvösségtől
 - 7. A megbánás sajátos eredményei
 - 8. A megbánás három eleme

V. MEGVALLÁS

- A. A szó jelentése

- B. A megvallás jellemzői
- C. A megvallásra vonatkozó Írásrészek
 - 1. Máté 10:32
 - 2. Róma 10:9-11

VI. MEGBOCSÁTÁS

- A. A szó jelentése
- B. A megbocsátásra vonatkozó szavak
- C. A megbocsátás összetevői

VII. TULAJDONÍTÁS

- A. A szó jelentése
- B. A három tulajdonítás
- C. A tulajdonítás módja

VIII. ÖRÖKBEFOGADÁS

- A. A szó jelentése
- B. A görög „örökbefogadás” szó
- C. Az örökbefogadás jellemzői
- D. Az örökbefogadás hatásai, eredményei

IX. BIZONYOSSÁG

- A. A bizonyosság kérdése
- B. A bizonyosságra vonatkozó elvek
- C. A bizonyosság forrása
- D. A bizonyosság próbái
- E. A bizonyosságra vonatkozó Írásrészek
 - 1. János 20:31
 - 2. Kolossé 2:2
 - 3. Thesszalonika 1:5
 - 4. Zsidókhöz írt levél 6:17-19

X. MEGDICSŐÜLÉS

- A. A szó jelentése
- B. A megdicsőülésre vonatkozó Írások
- C. A megdicsőülés természete
 - 1. Szentség
 - 2. Mentesség a botlástól
 - 3. Megtisztítás
 - 4. Feddhetetlenség
 - 5. Hibátlanság
 - 6. Szeplőtlenség
 - 7. Teljes ismeret
- D. A megdicsőülés velejárói

Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt. Róma 5:8

Számos kifejezés és leírás létezik, amelyek az üdvösséggel kapcsolatos igazságokat tanítják. Némely kifejezés bibliai, mások teológiaiak, ám mind az üdvösség különféle szempontjait jellemzik. Fontos tudnunk ezeket a szempontokat azért, hogy jobban értékeljük Isten Igéjét, hogy növekedjünk a kegyelemben, és jobban megértsük mindazt, amit Isten tett, amikor nekünk adta az üdvösséget.

I. ÚJJÁTEREMTÉS

Üdvösségünk első szempontja az újjáteremtés. Ezt hat részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a szó használata, egyéb kifejezések, az újjáteremtés eszköze, az újjáteremtés természete és az újjáteremtés eredménye.

A. A szó jelentése

Az „újjáteremtés” szó némileg teológiai, ám egyszerű meghatározása a következő: az újjáteremtés Isten tette, amely által az új élet elvét ülteti el az emberben, és a lélek uralkodó természete szent lesz.

Az újjáteremtés meghatározását három részre bonthatjuk. Először is az újjáteremtés jelentése „Isten örök életet adó tette”. Másodszor, az újjáteremtés jelentése „felülről születni”. Végül harmadszor az újjáteremtés jelentése „újjászületni”.

B. A szó használata

Az újjáteremtés szempontjának második része a szó Írásban található használatára vonatkozik. Az „újjáteremtés” szót csupán két alkalommal látjuk az Írásban, mindkét alkalommal az Újszövetségben.

Az első használatkor nem az üdvösséggel kapcsolatban használatos, sokkal inkább eszkatológiai és prófétikus jelentéssel rendelkezik a Máté 19:28-ban: *Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjá születéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izráel tizenkét nemzetségét.*

Ez a vers a menny és a föld *újjáteremtéséről* szól abban az értelemben, hogy a menny és a föld megújul a messiási királyságra történő előkészületként. A Máté 19:28-ban szereplő újjáteremtés ugyanarról szól, mint az Ézsaiás 65:17-ben szereplő, ahol Ézsaiás megprófétálta, hogy *„mert ímé, új egeket és új földet teremtek”*. E rész szövegkörnyezetében (17-25 versek) Ézsaiás nem az örökkévaló új égről és földről beszélt, hanem a milleniumi új égről és földről, amely ugyanaz, mint a Máté 19:28-ban szereplő *újjáteremtés*. A Mátéban és Ézsaiásban szereplő részek tehát nem az üdvösség ezen szempontjával foglalkoznak.

A második hely, ahol az „újjáteremtés” szó megtalálható Titus 3:5b: *az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által.*

Pál ebben a részben az üdvösség azon szempontjáról beszél, ahol az újjáteremtés jelentése az, hogy a hívőbe új életet helyeztek, amelynek eredménye az üdvösség. Ez az egyetlen vers az egész Bibliában, amely az „újjáteremtés” szót a megváltás tanával kapcsolatban használja, és összefüggésbe hozza a Szentlélekkel.

C. Egyéb kifejezések

Az újjáteremtés szempontjának harmadik része az újjáteremtés fogalmára használt egyéb kifejezésekkel foglalkozik. Bár az „újjáteremtés” kifejezés csupán kétszer szerepel az Újszövetségben, s ebből csak az egyik vonatkozik az emberi üdvösségre, az újjáteremtés fogalma hat másik, az Írásban szereplő kifejezésben is szerepel.

Az első kifejezés az *újonnan születés*, vagy „újjászületés”. Ez az „újjáteremtésnél” gyakoribb kifejezés, s mégis ugyanazt jelenti mind a kettő (János 3:3,7, I. Péter 1:3,23).

A második kifejezés, amely az újjáteremtést fejezi ki az Írásban, az „Istentől született”. Mivel a hívő Istentől született, új élettel lett beoltva, örök élettel. Istentől születni annyit tesz, hogy a hívő újjá lett teremtve. Ez János apostol által használt gyakori kifejezés (János 1:13, I. János 2:29, 3:9, 4:7, 5:1,4,18).

A harmadik kifejezés, amely az újjáteremtés fogalmát ugyanúgy kifejezi, az „Isten gyermekei”, mivel az újjáteremtés miatt a hívők Isten gyermekeivé válnak (I. János 3:1-2).

A negyedik kifejezés az „új teremtés” (II. Korinthus 5:17). A hívő új teremtménynek számít, mivel újjáteremtett.

Az ötödik kifejezést kétféleképpen fordítják, mint „megelevenített” vagy „élővé tett”. A hívő az újjáteremtés által megelevenedik vagy élővé lesz (János 6:63, Róma 8:1-10, Efézus 2:1, 5).

A hatodik kifejezés a „szült”, amely szintén az újjáteremtés fogalmát tükrözi (Jakab 1:18).

D. Az újjáteremtés eszközei

Az újjáteremtés jellemzőjének negyedik része az újjáteremtés eszközeivel foglalkozik. Az újjáteremtés mind a négy eszköze együttesen munkálkodik, s egyidejűleg történik. Minden ember ugyanúgy születik újjá, nincs különbség.

Az újjáteremtésnek alapvetően négy eszköze van: Isten akarata, a Szentlélek, Isten Igéje, és a hit. Itt kell megemlítenünk, hogy van valami, ami semmiképpen sem az újjáteremtés eszköze, ez pedig a bemelegítés vagy keresztség. Létezik egy „bemelegítés általi újjászületésnek” nevezett tan, amelynek tanítása szerint addig, amíg az egyén nem esik át a vízkeresztségen, addig nincs is újjáteremtve, mert a keresztség szükséges az üdvösséghez. A keresztség általi újjászületésnek nincs bibliai alapja. A keresztség azután történik, miután valaki elfogadja az Urat és már meg van váltva.

1. Isten akarata

Az újjáteremtés első eszköze az Isten akarata, amely az újjáteremtés forrása; a hívőt Isten akarata teremti újjá (János 1:13, 5:21, II. Korinthus 5:17-18, Jakab 1:18).

2. A Szentlélek

Az újjáteremtés második eszköze a Szentlélek. Ő az igazi eszköz; ő jelenti a valódi eszközt abban a tekintetben, hogy igazából a Szentlélek végzi az újjáteremtés munkáját. Isten az Atya akarja az újjáteremtést, de ennek feladatát, munkáját a Szentlélek végzi (János 3:5-6, Titus 3:5).

3. Isten Igéje

Az újjáteremtés harmadik eszköze Isten Igéje, hiszen ez szolgáltatja a hit tartalmát. Mielőtt a hívőt újjáteremtik, hinnie kell. Isten Igéje elmondja neki, hogy miben kell hinnie ahhoz, hogy újjá legyen teremtve, hogy Isten gyermekévé válhasson, hogy újjászülethessen (Titus 3:5, Róma 10:17, Jakab 1:18, I. Péter 1:23).

4. Hit

Az újjáteremtés negyedik eszköze a hit; az emberi követelmény, amely képessé teszi a Szentleket arra, hogy előidézze az új születést. Az újjászületés vagy újjáteremtés nem történhet meg hit nélkül. Ezt az igazságot két írásrész tanítja. Az első János 1:12a: *Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.*

A másik írásrész, ami ezt az igazságot tanítja Galátzia 3:26: *Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.*

E. Az újjáteremtés természete

Az újjáteremtés szempontjának ötödik része az újjáteremtés természetével foglalkozik. Az újjáteremtés természete tizenegy kulcsfontosságú elemet tartalmaz.

Az első elem az, hogy az újjáteremtés szükségszerű, mivel a lelkileg halott személy képtelen a válaszadásra. Minden ember lelkileg halottként születik, ezért van szüksége újjáteremtésre, hogy megelevenedjen (János 6:44, 65, Róma 8:8).

Az újjáteremtés természetének második eleme a születés fogalma annyiban, hogy a hívő „Istentől születik” (János 1:13). Ennek az új születésnek a cselekvő résztvevője, közvetítője a Szentlélek (János 3:5-6).

Az újjáteremtés természetének harmadik eleme az, hogy az újjáteremtés alapja a Messiás vére. Az ember akkor születik újjá, amikor hitet gyakorol, ám ennek az alapja, az ok, amiért Isten egyáltalán úgy dönt, hogy újjáteremt egy embert, amikor az hisz, az a Messiás vére miatt van (I. Péter 1:17-19).

Az újjáteremtés természetének negyedik eleme az, hogy ez Isten hatalmának megnyilvánulása. Senki más nem képes újjáteremteni, csakis Isten. Senki nem adhat örök életet, csakis Isten. Erre a következtetésre juthatunk, ha összehasonlítunk két írásrészt: I. Péter 1:3-t és Róma 1:4-t.

Az újjáteremtés természetének ötödik eleme az, hogy ez egy alapvető változás: az örök lelki élet elvének belénk helyezése. Az egyén jellemében alapvető változás megy végbe, amelynek eredményeként hirtelen hatalmas szakadék áll a hitetlen, megváltatlan állapotban lévők és a hívő, megváltott állapotban lévők között.

Az újjáteremtés természetének hatodik eleme az, hogy ez azonnali változás, nem fokozatos munka, ami a megtéréshez vezet. Nem is az a folyamat, amely a megszentelődéshez vezet. Az ember ebben a megtapasztalásban inkább passzív; azonnali változást hoz létre Isten hatalma a Szentleken keresztül az egyén hitének alapján.

Az újjáteremtés természetének hetedik eleme az, hogy ellenállhatatlan (János 3:8). Lehetetlen megmagyarázni, az ember, aki a pokol felé tart, hogy az örökkévalóságot a tűznek tavában töltsse, hirtelen azonnali, alapvető változáson esik át, amitől az örök élet állapotába kerül.

Ennek az embernek hirtelen megváltozik örökkévaló sorsa; micsoda rejtély ez! Egyszerűen ez az igazság, amit Isten Igéje tanít.

Az újjáteremtés természetének nyolcadik eleme az is, hogy titokzatos (János 3:8). Nincs magyarázat arra, hogy egy a pokol felé, az örökkévalóságban a tűznek tava felé tartó személy hirtelen egy azonnali, alapvető változás miatt az örök életbe kerül át. Hirtelen a személy örökkévaló sorsa megváltozik, ez titokzatos. Ezt az igazságot tanítja az Isten Igéje.

Az újjáteremtés természetének kilencedik eleme az, hogy meg kell különböztetnünk a megtéréstől. A megtérés az újjáteremtés emberi oldala. A megtérést később tárgyaljuk, mivel az üdvösség egy másik szempontja. Az emberek néha összekeverik az újjáteremtést a megtéréssel, ám a kettő nem ugyanaz. Az újjáteremtés természete Isten cselekedete, és el kell különítenünk a megtéréstől, ami az újjáteremtés emberi megfelelője.

Az újjáteremtés természetének tizedik eleme az, hogy a hit és az újjáteremtés egyidejűleg történnek. Bár a hit az újjáteremtés követelménye, nem az a helyzet, hogy az egyén egy ponton hisz, majd később újjáteremtetik. Nem is úgy van, hogy a hívőt először újjáteremtik, aztán emiatt később hisz. A hitre és az újjáteremtésre úgy kell tekintenünk, mint ami egy időben történik. Abban a pillanatban, hogy az ember hisz, az idő ugyanabban a pillanatában az újjáteremtés is megtörténik.

Az újjáteremtés természetének tizenegyedik elme pedig a hathatós vagy különleges kegyelemmel való kapcsolata. A hathatós kegyelem nincs közvetlen hatással az újjászületésre, egyszerűen ez is az újjászületéssel egyidejűleg történik.

F. Az újjáteremtés eredménye

Az újjáteremtés szempontjával kapcsolatban a hatodik dolog az eredményekkel foglalkozik. Az újjáteremtésnek hat sajátos eredménye van.

Az első eredmény az új születés; a hívő az újjáteremtésen keresztül újjászületett (János 1:13, 3:7, Jakab 1:18).

A második eredménye az, hogy a hívőnek most már új természete van. Ez nem olyan természet, amely halott a vétkeiben és bűneiben, hanem olyan természet, amely megelevenedett, élővé lett, érzékeny a lelki dolgokra és Isten befektetett munkájára. A hívő megváltozott, újjáteremtett, s ennek az új természet az eredménye (II. Korinthus 5:17, Galátzia 6:15, Efézus 4:24).

Az újjáteremtés harmadik eredménye a hívő lelki (spirituális) feltámadása. Ahogyan a hívők egykor lelkileg halottak voltak, az újjáteremtés után már lelkileg feltámadtak. A lelki feltámadás válik egy napon a hívő fizikai feltámadásának alapjává is az örökkévaló fizikai életre. Az örökkévaló fizikai élet az elragadtatásra vár, ám a hívőnek már örökkévaló lelki élete van. A hívő nem anyagi része örökké fog élni, mivel már lelkileg feltámadt. A hívő lelki feltámadása nagyon is jelen való valóság, bár a fizikai feltámadása még nem érkezett el (János 5:25, Róma 6:13, Efézus 2:5).

Az újjáteremtés negyedik eredménye az új teremtés. A hívőre úgy tekintünk, mint aki újonnan lett teremtve, mivel az újjáteremtés által létrehozott változás hihetetlenül radikális. A hívő lényegi természetében olyan alapvető változás áll be, hogy a Biblia ezt új teremtésnek nevezi (II. Korinthus 5:17, Efézus 2:10, 4:24).

Az újjáteremtés ötödik eredménye az örök biztonság. Az újjáteremtés olyan munka, amit nem lehet a visszájára fordítani. Ahogyan a fizikai születést sem lehet meg nem történtté tenni, hiszen senki sem térhet vissza az anyja méhébe, úgy a lelki születés is olyan munka, amit nem lehet meg nem történtté tenni, visszafordíthatatlan (Filippi 1:6).

Az újjáteremtés hatodik eredménye az, hogy a hívő új megtapasztalása van, új életstílusa (I. János 2:29, 3:9, 4:7, 5:14,18). Ezzel az új tapasztalattal a hívő képes legyőzni a kísértést (I. János 5:4,16,18). Ezzel az új tapasztalattal a hívő új hozzáállásra tesz szert (I. János 4:19, 5:1-2). Ez az új tapasztalat azt jelenti, hogy a hívő örökös, és bizonyos dolgokat örökölni fog (Róma 8:16-17).

II. MEGTÉRÉS

A hívő üdvösségének második szempontja a megtérés. Ezt öt területen vizsgáljuk: a szó jelentése, a megtérés fajtái, a megtérés eszközei, a megtéréssel járó dolgok és a megtérés példái.

A. A szó jelentése

A hívő üdvösségének szempontjaként a megtérés egyik meghatározása a következő: a megtérés Isten cselekedete, miszerint az újjáteremtett bűnöst arra készíti tudatos életében, hogy hittel és megbánással hozzá forduljon.

Logikus tehát, hogy az újjáteremtést követi a megtérés. A megtérés egy másik meghatározása szerint a megtérés az újjáteremtett bűnös tudatos tette, amely által Isten kegyelmén keresztül Istenhez fordul hitben és megbánással.

A megtérés alapvető jelentése a „fordulat” szó. Néhányan a „megtért zsidót” úgy jellemzik, mint aki megszűnt zsidónak lenni és pogánnyá vált; ám az Írás nem így tanítja a „megtérés” kifejezést. A megtérés fordulat, mind negatív, mind pozitív jelleggel rendelkezik. Negatív értelemben a megtérés a bűntől való elfordulást jelenti; pozitív értelemben pedig az Istenhez fordulást jelenti. A megtérés nem azt jelenti, hogy valaki többé már nem zsidó, hanem pogány lesz. A megtérés a bűntől való elfordulás és odafordulás Istenhez. A bűntől való elfordulás a megbánást hangsúlyozza, az Istenhez fordulás pedig a hitet. Ez a fordulat tehát, a megtérés bizonyos alapvető tények megértése és értelmi jóváhagyása, amelyek a Messiás személyére és munkájára vonatkoznak: hogy meghalt a bűneinkért, eltemettetett és feltámadt. Ez abban éri el tetőpontját, hogy az egyén teljes lényét annak a személynek kötelezi el, akiről ezek a tények bizonyosságot tesznek.

Ha meg akarjuk érteni a megtérést, akkor meg kell értenünk a megtérés három elemét is. Az első elem az ismeret; az embernek tudnia kell, hogy mitől fordul el és mi felé fordul. A második elem a jóváhagyás; az egyénnek el kell ismernie, hogy a tények igazak. A harmadik elem a bizalom; az egyén bízik, hisz és hitet gyakorol az evangélium tényeiben. Amikor a Biblia a megtérésről beszél, mindig a bűntől való elfordulást jelenti, ami a megbánás és az Istenhez fordulást, ami a hit (Apostolok Cselekedetei 9:35, 11:21, 15:19, 26:20, I. Péter 2:25).

B. A megtérés fajtái

A megtérés szempontjának második része a megtérés fajtáival foglalkozik. Az Írás négyfajta megtérésről beszél.

Az első fajta megtérés a nemzeti megtérés. A Biblia által említett egyik példa erre Ninive megtérése, amikor Ninive egész városa bűnbánatot tartott (Jónás 3:10). Egy nap Izrael nemzeti megtérése is elérkezik, és egész Izrael üdvözülni fog (Róma 11:24-26).

A második fajta megtérést átmeneti megtérésnek ismerjük, ám az átmeneti megtérés nem valódi üdvösség szerinti megtérés. Ezekben az esetekben az egyén teljesítette a megtérés első két elemét: az ismeretet és a jóváhagyást, ám a harmadik elemet, a bizalmat nem. Azok, akiket úgy jellemezünk, mint akik átmeneti megtérésen estek át, rendelkeztek az evangélium tartalmának ismeretével, és még abba is beleegyeztek, hogy az evangélium tényei valóban igazak, ám soha nem teljesítették be a harmadik elemet, vagyis valójában nem bíztak és valójában nem hittek. Ezért az átmeneti megtérés nem valódi, üdvösségtani értelemben vett megtérés. Lényeges, hogy bár az emberek jóváhagyták az igazságot, soha nem gyakorolták hitüket az igazság elfogadásában, így valójában soha sem tértek meg. Kétséges, hogy erre az átmeneti megtérésre találunk-e bibliai példát, ám a következő versek lehetőségként szóba jöhetnek: Apostolok Cselekedetei 8:9-24, I. Timóteus 1:19-20, II. Timóteus 2:18 és 4:10. Ezek lehetséges, ám nem biztos példák arra, amit az átmeneti megtérés jelent.

A harmadik féle megtérést igaz megtérésnek ismerjük, amelynek az üdvösség az eredménye. Az igaz megtérésről akkor beszélhetünk, amikor valaki a megtérés mindhárom elemén átesik: az ismereten, a jóváhagyáson, és a bizalmon. Csakis azok tapasztalhatják meg, akik mindhárom elemet megtapasztalták: ismerik a tényeket, elismerik, hogy ezek a tények igazak, és végül bizalmat gyakorolnak. Biznak a tényekben az üdvösségük szempontjából, így megtapasztalják az igaz megtérést, amelynek eredménye az üdvösség.

Létezik egy negyedik féle megtérés is, amelyet ismételt megtérésként ismernek. Ez nem azt jelenti, hogy a hívő elveszíti az üdvösségét, majd ismételten visszanyeri azt, hiszen ez az elv sehol sem található a Bibliában. Az ismételt megtérés sokkal inkább azt jelenti, hogy az új élet elhomályosul, visszaesést, kisebb visszafordulást él át, ám ismételten megújul. Még visszaesés nélkül is az életünket újra és újra meg kell újítanunk, ezt jelenti az ismételt megtérés fogalma. Az ismételt megtérést soha nem szabad az üdvösség elvesztéseként, majd visszaszerzéseként félreértelmezni; csupán annak az üdvösségnek a megújítása, amivel az egyén már rendelkezik (Lukács 22:32, Jelenések 2:5,16,21-22, 3:3,19). Az ismételt megtérés nem üdvösségtani folyamat, hanem a megszentelődéshez van köze.

C. A megtérés eszközei

A megtérés szempontjának harmadik része az eszközeire vonatkozik. A megtérés eszközeinek három eleme létezik.

Először is, a hatékony eszköz, a hatékony ok maga Isten. Isten az, aki a megtérés munkáját végzi (Jeremiás 13:23, János 1:13, Róma 9:16).

A megtérés eszközeinek második eleme a mozgató eszköz vagy ok. A megtérés mozgatórugója Isten akarata (I. Korinthus 6:9-11, Efézus 2:3-6).

A megtérés eszközeinek harmadik eleme a közreműködő eszköz vagy ok, ami Isten Igéje (Róma 10:17, I. Korinthus 3:5, Galátzia 3:2).

D. A megtérés velejárói

A megtérés negyedik pontja annak négy kulcsfontosságú velejárójával foglalkozik. A megtérés első velejárója a szerző. A megtérés szerzője mindig Isten (Apostolok Cselekedetei 11:18, II. Timóteus 2:25).

A második szerint az embernek együtt kell működnie a megtérésben, mivel neki kell elfordulnia a bűntől Istenhez. Az Ószövetségben a „megtérés” szót tizenöt alkalommal használják Isten munkájával kapcsolatban, ám hetvennégy alkalommal az ember tetteivel kapcsolatban. Az Újszövetségben csak két vagy három alkalommal használják Istenre, de huszonhat alkalommal az emberre vonatkozóan. Ez is azt mutatja, hogy az embernek kell közreműködnie a megtérésben (Ézsaiás 55:7, Jeremiás 18:11, Apostolok Cselekedetei 17:30).

A megtérés harmadik velejárója a megtérés három eleme. Ez a három elem az értelem, az érzelem, és az akarat. Értelem terén a nézőpontnak, a látásmódnak kell változnia (Róma 3:20). Az érzelmek szintjén az Isten szerinti szomorúság (II. Korinthus 7:9-10) van jelen, az akarat esetében pedig megváltozik az egyén akarata és célja (Apostolok Cselekedetei 2:38, Róma 2:4).

A megtérés negyedik velejárójáról Zsoltárok 119:59-60 ír: *Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a te bizonyágaidhoz fordítom. Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat.*

Az ebben a részben található kijelentés három dolgot tanít. Először is, a megtérésre való felkészülésként az egyénnek figyelmesen meg kell vizsgálnia saját útjait és Isten útjait (59a vers). Másodsor, a megtérés részeként határozott fordulatot kell afelé venni, akiről az Ige bizonyágot tesz (59b vers). Végül harmadszor, a megtérés bizonyítéka az engedelmesség; az engedelmesség nem a megtérés eszköze, hanem annak bizonyítéka (60. vers).

E. A megtérés példái

A megtérés szempontjának ötödik része azokkal a példákkal foglalkozik, amelyekben nyilvánvaló fordulatot látunk a bűntől Isten felé. Az Írásban három világos példa van erre: Pál Apostolok Cselekedetei 9:1-28-ban, Lídia Apostolok Cselekedetei 16:13-15-ben, valamint a filippibeli börtönőr Apostolok Cselekedetei 16:19-34-ben.

III. HIT

A hívő üdvösségének harmadik szempontja a hit. Ezt öt részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a hit fajtái, természete, biztosítéka, és jellemzői.

A. A szó jelentése

A hit jelentésének két oldala van. Az egyik szerint az igazságról való meggyőződés bizonyoságon alapul. A hit gyakorlásához tudnunk kell, hogy miben hiszünk. Ismeret és azután meggyőződés szükséges, hogy amit intellektuálisan tudunk, az valóban igaz (Lukács 24:48, János 3:11, 31-33; Apostolok Cselekedetei 2:32, 3:15, 5:32, 10:39-43).

A hit másik jelentése a „hinni”, de nem csupán abban az értelemben, hogy elhiszük a tények igaz voltát, hanem bízunk abban az igazságban az üdvösségünkhöz.

B. A hit fajtái

A hit szempontjának második része a hit típusaival foglalkozik. A Biblia ötféle hitről beszél.

1. Spekulatív vagy halott hit

A spekulatív vagy halott hit elhiszi az igazságot, de nem teszi azt magáévá. Ezt nevezhetnénk az „oltás hitének”. Amikor például valakit beoltanak egy betegség ellen, a betegség szérumából kap egy apró mennyiséget, éppen csak annyit, hogy a valódi betegséget soha ne kapja el. A spekulatív vagy halott hitben az ember egy kicsiny hitet kapott, de valójában soha nem ragadja meg a hit teljes mértékét. Az igazságot történelmileg és intellektuálisan elfogadta, ám minden valódi erkölcsi vagy lelki válaszadás nélkül (Apostolok Cselekedetei 26:27-28, Jakab 2:19). Az egyén elismerte az evangélium igazságát, de nem bízott abban az üdvösségre.

2. Átmeneti, időleges hit

A második az átmeneti hit. E szerint az egyén kifejezi hitét, amikor azzal szembesítik, ám soha nem növekszik ebben a hitben. Valójában ez csupán érzelmi válasz, nem pedig megváltó bizalom. Lelkiismereti okból fogadja el az igazságot, de nem bizalomból, így nem történik meg az igazi újjászületés. Nincs újjászületve, nincs megtérés, nem fordul a bűntől Istenhez (I. János 2:19).

3. Megváltó hit

A harmadik a megváltó hit, s ez az, amire igazán szükség van. A megváltó hit az a hit, amely biztosítja az örök életet. A megváltó hit pozitív meggyőződés, amelyet a Szentlélek juttat a szívbe az evangélium igaz voltáról; szívbeli támaszkodás Isten azon ígéreterére, hogy megment minket a Messiásban. Ez a valódi megváltó hit. Ennek a hitnek az eredménye az örök élet.

4. Élő hit

A negyedik féle hit, amiről a Biblia beszél, az élő hit. Az élő hit, amely által a lelki életet éljük, a hívő életet (Apostolok Cselekedetei 26:18, Galátzia 2:20, Zsidókhoz írt levél 12:1-2, I. Péter 1:5). Az élő hit a megváltó hit bizonyítéka. Az élő hit nem csak azt mutatja meg, hogy az ember kegyelemből, hit által üdvözült, hanem azt is, hogy a hívő kegyelemből, hit által él.

5. Csodába vetett hit

Az ötödik féle hit a csodába vetett hit. A csodába vetett hit az a meggyőződés, hogy Isten csodát tesz az egyén életében. Ez vagy velejár a megváltó hittel, vagy nem (Máté 8:13, 17:20, Márk 16:17-18, János 11:22,40). Az persze semmit nem garantál önmagában, ha egyszerűen hiszünk abban, hogy Isten csodát fog tenni. Valaki dönthet úgy, hogy csodát szeretne, anélkül, hogy Istennel előbb megbeszélte volna a dolgot, így Isten dönthet úgy is, hogy nem tesz csodát az életében.

A csodába vetett hit azt jelenti, hogy amikor Isten megígérte, hogy valami csodálatosat tesz, az egyén szilárdan hiszi, hogy ez így lesz igaz. Amikor Isten azt mondta Mózesnek, hogy a vizet vérré változtatja majd, Mózes hitte, hogy Isten pontosan ezt fogja tenni, s ez a csodába vetett hit példája volt. A csodába vetett hit nem az, amikor valaki saját magától kitalál vagy dönt arról, hogy milyen csodákat fog Isten véghezvinni. Isten az, aki kihirdeti, hogy fog-e csodát tenni, vagy sem, s amikor valaki ezt elhiszi, az a csodába vetett hit. A csodába vetett hit nem annak a módja, hogy rávegyük Istent egy csodatételre. A csodába vetett hit azt jelenti, hogy az egyén hisz Istennek akkor, amikor ő kijelenti, hogy valami csodálatosat tesz.

C. A hit természete

A hit szempontjának harmadik része a hit természetével foglalkozik, és ezzel kapcsolatban három dolgot kell megemlítenünk. Mindhárom dolognak jelen kell lennie ahhoz, hogy az igaz hit megváltó hit legyen.

Az első dolog az ismeret. Ismeretre szükség van, mert az evangéliumot meg kell érteni. Ez abszolút szükséges a hithez, s az ismeretnek tapasztalati tudásnak kell lennie (Róma 10:14-17).

A második dolog a hit természetével kapcsolatban a meggyőződés vagy egyetértés. A meggyőződés az, amikor egyetértek az igazsággal. Meg kell erősítenünk az evangélium igaz voltát, ki kell jelentenünk, hogy az evangélium igaz.

A hit természetével kapcsolatban a harmadik dolog a bizalom. A bizalom az igazság melletti elkötelezettség. Az üdvösséghez egy személybe vetjük a bizalmunkat, aki nem más, mint a Messiás.

D. A hit biztosítéka

A negyedik résznek a hit biztosítékához van köze. Milyen alapon tanítják azt, hogy az egyénnek hinnie kell ahhoz, hogy üdvözljön? Itt két dolgot kell megemlítenünk.

Először is, az evangélium egyetemesen felajánlott dolog. Az a tény, hogy a Biblia mindenkinek egyetemesen felajánlja az evangéliumot, a hit biztosítéka. Az evangéliumot minden embernek hirdetik, és tudatják velük, hogy ha hisznek, üdvözlnek (Máté 11:28, 28:19, Apostolok Cselekedetei 17:30-31).

Krisztus mint Megváltó elegendő mivolta a hit második biztosítéka. A hit másik biztosítéka tehát az a tény, hogy Krisztus elegendő arra, hogy mindenkit megmentsen (Máté 11:28, János 6:37).

E. A hit jellemzői

A hit szempontjának ötödik és egyben utolsó része a hit jellemzőiről szól. A hitnek hét jellemzője van.

Először is, a hit a megtérés pozitív eleme. A megtérés negatív eleme a megbánás, vagyis a bűntől való elfordulás, a pozitív eleme azonban a hit általi Istenhez fordulás.

A hit második jellemzője az, hogy ez az üdvösség emberi követelménye; az embernek ennyit kell tennie, hogy üdvözljön.

A hit harmadik jellemzőjeként a hit eredetét vitatjuk meg. A hit eredetére vonatkozóan négy dolgot kell megemlítenünk. Először is, a hit Isten ajándéka (Efézus 2:8, Kolossé 2:12, II. Péter 1:1). Másodsor, ez az ajándék úgy jut el hozzánk, hogy a Szentlélek által meggyőződünk az igazságról (János 16:8, I. Korinthus 2:14, I. János 2:20,27). Harmadsor, az emberi tevékenység gyakorlása, az emberi felelősség (Róma 10:9, I. Korinthus 2:5, Kolossé 1:23, I. Timóteus 1:5, 6:11). Végül negyedsor, Isten Igéje biztosítja annak tartalmát, amiben az egyénnek hinnie kell (János 5:47, Apostolok Cselekedetei 4:4, Róma 10:14,17).

A hit negyedik jellemzője az, hogy a hit tárgya Isten és az ő teljes kijelentése. A hívő Istenben hisz és az ő kijelentésében, az ő Igéjében, amely kijelentetett a hívőknek.

A hit ötödik jellemzője a hit tartalma, vagyis az, hogy mit hisz az egyén a Messiásról. Három dolgot kell hinni a Messiásról: először is azt, hogy meghalt a bűneinkért, másodsor azt, hogy eltemették, harmadsor pedig azt, hogy harmadnapon feltámadt (János 3:15-16,18,36, 6:29,40,47-51, Apostolok Cselekedetei 10:43, Róma 3:22, I. Korinthus 15:1-4, Galátzia 2:16).

A hit hatodik jellemzője a hit három eleméhez kapcsolódik. Az első az értelem, miszerint, szükséges az ismeret, az igazság pozitív felismerése. Másodszor, az érzelem, jóváhagyás, meggyőződés szükséges ennek az igazságnak a fontosságáról. S harmadszor, az akarat, az egyénnek akarnia kell ezt a tényt választani vagy ebben bízni.

A hit hetedik jellemzője a hit és az érzés viszonya. A hitet nem lehet érzések alapján meghatározni, és nem is lehet érzésekre alapozni. A hit nem feltétlenül kapcsolható érzésekhez. A megváltó hit nem egyszerűen az igazság jóváhagyása, hanem az abba vetett bizalom, de nem feltétlenül kapcsolható bármilyen érzéshez.

IV. BŰNBÁNAT

Az üdvösség negyedik szempontja a megbánás. Ezt három részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a megbánásra használt héber és görög szavak, és a megbánás jellemzői.

A. A szó jelentése

A megbánás jelentése „a bűnös ember tudatos életében létrehozott változás, ami által elfordul a bűntől”. Az emberek gyakran összekeverik a bűnbánatot a „bűn felett érzett sajnálattal”. A megbánás azonban nem azt jelenti, hogy „sajnáljuk, hogy vétkeztünk”. A megbánás alapvető jelentése „megváltoztatni a gondolkodásunkat”. A megbánás a tudatos életben előidézt változás a bűnös ember elméjében, amikor meggondolja magát azt illetően, hogy hol is áll lelkileg, és elfordul a bűntől.

B. Héber és görög szavak

A megbánás szempontjának második része a héber és görög szavak megvitatása, amelyekből a megtérés fogalma származik.

1. Héber szavak

Két alapvető héber szót kell itt megemlítenünk. Az első héber szó a *nicham*, amelynek jelentése „megbánni” (I. Mózes 6:6-7, II. Mózes 32:14, Bírák könyve 2:18, I. Sámuel 15:11).

A második héber szó a *shuv*, amelynek jelentése „fordulni”, „megfordulni”, „hátrafordulni” vagy „visszatérni”. Az ószövetségi megbánásra használt fő héber szó ez.

2. Görög szavak

Három görög szó van, amelyeket a magyarban „megbánásként” fordítanak.

Az első görög szó a *metanoia*, amelynek szó szerinti jelentése „utólag megismerni” vagy „utólag tudni”. Azt jelenti, hogy az ember azután gondolja meg magát, miután szert tett valamilyen ismeretre, tudásra. A jövőre vonatkozó viselkedés megváltozása. Ebben az értelemben a *metanoia* görög szó az első héber szó, a *nicham* megfelelője. Jelentése „megbánás, hittel” (Lukács 24:47, Apostolok Cselekedetei 2:38, 3:19, 5:31, 11:18, 26:20, Róma 2:4, II. Korinthus 7:10, II. Timóteus 2:25, Zsidókhöz írt levél 6:1, II. Péter 3:9).

A második görög szó, ami a megbánás fogalmát hordozza magában, az *epistrepho*, amelynek jelentése „visszafordulni”, „megfordulni”, „visszatérni”. A második héber szó, a *shuv* megfelelője, és ez is a „hittel teljes megbánást” jelenti (Apostolok Cselekedetei 15:3, 26:20, I. Thesszalónika 1:9).

A harmadik görög szó, amit néha megbánásnak fordítanak a *metamellomai*, amelynek jelentése „utólag aggasztóvá válik” vagy „megbánni a cselekedeteket”. Ez a szó arra az érzésre utal, amikor valamit bánunk. Ez hit nélküli megbánás, s ezt nagyon fontos értenünk. Míg az előző két szó jelentése „hittel teljes megbánás”, addig ez a szó „hit nélküli megbánást” jelent (Máté 21:29,32, 27:3, Zsidókhoz írt levél 7:21). Ugyanezt a szót használják Júdásra miután úgy döntött, tévedett, amikor elárulta a Messiást. Máté 27:3 kijelenti, hogy Júdás megbánta, amit tett, ezért kérdezik gyakran az emberek, hogy „ha tehát Júdás megbánta, amit tett, az azt jelenti, hogy meg volt váltva?” A válasz nem, mert a Júdás megbánására használt görög szó nem az első görög szó, a *metanoia*, nem is a második görög szó, az *epistrepho*, hanem a harmadik görög szó, a *metamelomai*, ami egyszerűen azt jelenti, hogy Júdás sajnálta, amit tett. Sajnálkozott, lelkiismeret furdalása volt, de nem üdvözítő megbánás volt ez, hanem hit nélküli megbánás. Így tehát a válasz az, hogy nem, Júdás nem volt megtérve.

C. A megbánás jellemzői

A megbánás szempontjának harmadik része a megbánás jellemzőivel foglalkozik. Itt nyolc jellemzőt kell megemlítenünk.

1. Negatív elem

A megbánás először is a megtérés negatív eleme; jelentése a bűntől elfordulni (Apostolok Cselekedetei 5:31, Zsidókhoz írt levél 6:1). A megtérés pozitív eleme az Istenhez fordulás, a hit.

2. A megtérés végső cselekedete

A megbánás második jellemzője az, hogy ez a megtérés befejező cselekedete.

3. Új kapcsolat

A megbánás harmadik jellemzője az, hogy a megfordulás elve egy új kapcsolatot hoz létre, ahol az egyén úgy alakítja életének tetteit, hogy azok a korábbiakhoz képest más, ellentétes irányba haladjanak.

4. A hittel egyenértékű

A megbánás negyedik jellemzője az, hogy néha a hit megfelelőjeként vagy azzal felcserélve használják.

Ebben a témában négy dolgot említhetünk meg. Először is, a megbánás Isten kijelentett Igéjével kapcsolatban értelmi megfontolást jelent (Lukács 14:46-48, Apostolok Cselekedetei 11:18, 20:21, 26:20, Róma 2:4, II. Péter 3:9). Másodszor, az evangélium a megbánás evangéliuma. Harmadszor, Keresztelő János üzenete a megbánás üzenete volt Izraelnek. Amikor János a megbánás üzenetét hirdette, azt mondta, hogy meg kell gondolniuk magukat az igazságosság forrását és eszközeit illetően. A farizeusságuk nem volt az igazságosság eszköze, hanem a Messiás volt az igazságosság eszköze (Máté 3:2, 4:17). Negyedszer, az egyénnek megbánást kell gyakorolnia és megfontolnia magát a Messiást illetően (Apostolok Cselekedetei 2:38, 3:19).

5. A megbánás forrásai

A megbánás ötödik jellemzője a megbánás forrásával kapcsolatos. Ennek isteni és emberi oldala is van. Az isteni oldalról nézve a megbánás ajándék (Apostolok Cselekedetei 5:31, 11:18, II. Timóteus 2:25).

Emberi oldalról négy dolgot kell megjegyeznünk a megbánás forrásával kapcsolatban. Az első Isten Igéje, ez adja meg az ismeretet az embernek arra, hogy miért is kell megbánást gyakorolnia (Lukács 16:30-31). A második dolog az evangélium prédikálása, ami felhívja az embereket a megbánásra, hogy meggondolják magukat Jesuával (Jézussal) kapcsolatban, és elhiggyék az evangéliumot (Máté 12:41, Lukács 24:47, Apostolok Cselekedetei 2:37-38, II. Timóteus 2:24-25). A harmadik dolog Isten jósága, abban az értelemben, hogy amikor valaki Isten jóságára gondol, az a hitelent megbánásra indítja (Róma 2:4, II. Péter 3:9). A negyedik dolog pedig a fenyítés; Isten néha fenyítést alkalmaz az emberek életében azért, hogy megbánásra indítsa őket (Zsidókhoz írt levél 12:10-11, Jelenések 3:19).

6. Különbözősége az üdvösségtől

A megbánás hatodik jellemzője a megbánás és üdvösség közötti kapcsolat, ahogyan azt I. Thesszalónika 1:9 leírja. Vegyük észre, hogy a megbánás itt a hit részeként szerepel, de nem különálló tett. A hit része az, hogy az egyén meggondolja magát, ez pedig maga a megbánás. Az üdvösséget tehát ugyanúgy megelőzi a megbánás, vagyis az, hogy az ember meggondolja magát, mint a hit, de ezekre nem két, különálló egységként kell tekintenünk.

7. A megbánás sajátos eredményei

A megbánás hetedik jellemzője a megbánás eredményeire vonatkozik a hívő és a hitetlen ember életében. A hitetlennek a megbánás eredménye az üdvösség. A hívőnek a megbánás eredménye a közösség helyreállása (II. Korinthus 7:8-10).

8. A megbánás három eleme

A megbánás nyolcadik jellemzője az, hogy a megbánásnak három eleme van. Az első elem intellektuális, az egyénnek el kell ismernie, hogy múltbeli életére bűnként tekintenek (Róma 1:32, II. Timóteus 2:25). A második elem érzelmi, sajnálatot kell éreznünk a bűn fölött. Ismétlem, önmagában a sajnálat nem jelent megbánást, és a megbánás azt jelenti, hogy meggondoljuk magunkat; ám azzal együtt, hogy meggondoljuk magunkat, együtt jár az is, hogy sajnáljuk az általunk elkövetett bűnöket (II. Korinthus 7:9-10). A harmadik elem akarati, az egyénnek akarnia kell megváltoztatnia célját (Apostolok Cselekedetei 2:38, 8:22, Róma 2:4).

V. MEGVALLÁS

A hívő üdvösségének ötödik szempontja a megvallás. Az üdvösséget eredményező megvallást három részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a megvallás jellemzői, és a megvallásról szóló igeversek.

A. A szó jelentése

Mi a „megvallás” szó jelentése az üdvösség szempontjából? Ebben a tekintetben a megvallás jelentés szavakkal kifejezni az üdvözítő hit tartalmát, azt, hogy a Messiás meghalt a hívő bűneiért, eltemették, és feltámadt az Írások szerint.

Az üdvösség részeként a hit tartalmát valamiképp szavakba kell önteni. Ez történhet hallhatóan, ám legtöbbször csendben történik. A fogalmakat szavak segítségével értjük meg, és az evangélium tartalmát szavak által értjük meg. Amikor ezeket a szavakat elhiszük, az a megvallás.

B. A megvallás jellemzői

Az üdvösség tekintetében a megvallás szempontjának második része annak jellemzői. Itt két jellemzőt kell megemlítenünk.

Elsőként, a megvallás nem „a hit nyilvános megvallása”. Az itt tárgyalt megvallás nem azt jelenti, amikor valaki feláll egy közönség előtt, és megvallja Jesuába, a Messiásba vetett hitét. Ez nem az üdvösséghez kapcsolódó megvallás. Az ember nem azért áll fel, hogy feláll egy csoport ember előtt, és elmondja, hogy mit hisz. Mire idáig eljut, addigra már megtért. Ahhoz sincs semmi köze, hogy valaki a sorok között előre megy. Amikor a Biblia a megvallásról beszél, egyáltalán nem tesz említést a sorok közötti folyosóról. Az ember, aki végigmegy azon a folyosón, lehet, hogy egyáltalán nincs megváltva, lehet, hogy csak érzelmi választ ad. Az is lehet, hogy már előtte megtért, mert már hitet gyakorolt.

A második jellemző az, hogy a megvallás csak annyiban végződik üdvösségben, amennyiben a hit részét képezi. A hit azt jelenti, hogy rendelkezünk hittel, a hitnek pedig tartalma van; a hit tartalma szavakban jut kifejezésre. Ismétlem, a megvallás a hit tartalmának szavakba foglalása.

Az üdvösségre vezető megvallás tehát nem azt jelenti, hogy valaki közönség előtt feláll, és „vallást tesz Jesuáról”, s nem is azt, hogy valaki végigmegy a sorok közötti folyosón. A megvallás csak annyiban vezet üdvösséghez, amennyiben a hit része.

C. A megvallásra vonatkozó írásrészek

Az üdvösség szempontjaként a megvallás harmadik része az Írás. Két fő Igevers tanítja ezt.

1. Máté 10:32

Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.

E vers szövegekörnyezetében Jézus különbséget tesz azok között a zsidók között, akik hisznek, és azon zsidók között, akik nem hisznek. Azok, akik hisznek, szóban megvallják majd, hogy Jézus a Messiás. Itt azonban a megvallás kizárólag azért eredményez üdvösséget, mert a hit része. A vers kijelenti, hogy mit kell hinnie annak az embernek.

2. Róma 10:9-11

A második fő rész, amely a megvallást az üdvösséggel hozza kapcsolatba Róma 10:9-11. Ez a megvallás nem a hittől különálló tett, így nem is előfeltétele az üdvösségnek, hiszen ha így lenne, az azt jelentené, hogy az üdvösség cselekedetekből van. Pál itt egymással felcserélhető módon használja *vallást tenni* és *hinni* szavakat. Mindkét szót kétszer használja, de felcseréli őket. Egyszer az egyik szót használja előbb, később a másodikat használja elsőként a „keresztelő alakzatnak” nevezett szófordulatban. Ezáltal megmutatja, hogy amit üdvözítő megvallás alatt ért, az csupán az a megvallás, ami ugyanaz, mint a hit.

A kilencedik vers kijelenti: *Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.*

Ebben a versben a megvallás egyszerűen azt jelenti, hogy szavakba öntjük az evangélium harmadik pontját: Jesua feltámadt a halálból. Az evangéliumban való hit üdvözít. Ebben a versben Pál először a „vallást tenni” szót használta először, és a „hinni” szót másodszor.

Pál ezután megváltoztatja a szórendet, és a „hinni” szót használja elsőként, a „vallást tenni” szót pedig másodikként a tizedik versben: *Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.* Itt is pusztán szavakba önti megváltó hitének tartalmát.

Csakis a tizenegyedik versben van a hangsúly a hiten: *Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül.*

Ezekből a versekből egyértelmű, hogy a megvallás csakis akkor eredményez üdvösséget, amennyiben az a hit része.

VI. MEGBOCSÁTÁS

Üdvösségünk hatodik szempontja a megbocsátás. Ezt három részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a megbocsátásra vonatkozó szavak, és a megbocsátás összetevői.

A. A szó jelentése

Az első rész azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy „mit is jelent a megbocsátás?” A megbocsátás azt jelenti, hogy „nem számíttatnak be az egyén bűnei”. Amikor Isten nem veszi számításba a hívő bűneit, Isten megbocsátott neki.

B. A megbocsátásra vonatkozó szavak

A megbocsátás szempontjának második része a megbocsátást kifejező szavakkal foglalkozik.

Az Ószövetségben a „megbocsát” szót összesen ötvenegy alkalommal használták, a „megkegyelmez” szót pedig mintegy húsz alkalommal, s ezek mind a megbocsátás szempontjait hangsúlyozzák.

Az Újszövetségben két főbb görög szóval emelik ki ezt az igazságot. Az első görög szó az *aphieimi*, amelynek jelentése „elküldeni”, „elbocsátani”, „elengedni”. Ötvennyolc alkalommal magyarul a „megbocsát” szóval fordították, és tizenegyszer az „elenged” szóval. Ez a szó azt hangsúlyozza, ami az egyén bűneivel történik, amikor megbocsátást nyer: a bűnök elküldetnek, elbocsátatnak és a hívők szabadok azoktól (Róma 4:7).

A második kulcsfontosságú görög szó a *charizomai*, amelynek jelentése „teljes mértékben elnézni”. Ez a szó a „kegyelem” szó szótövére alapul. Azt hangsúlyozza, ami a megbocsátást lehetővé tette: Isten kegyelmét (Lukács 7:42, II. Korinthus 2:7, 10:12-13).

C. A megbocsátás összetevői

A megbocsátás harmadik jellemzője a megbocsátás két kulcsfontosságú összetevőjével foglalkozik.

Az első szerint egy bíró nem engedhet el, nem bocsáthat meg egy bűnözőnek. Csakis egy magasabb hatalmasság, tekintély teheti ezt meg. Ezért amikor egy bűnöző egy bíró előtt áll, a bírónak valamiképpen büntetnie kell a bűnöző által elkövetett bűntetteket.

A második, hogy a fent elmondottak alapján az egyénnek szüksége van a megigazításra, arra, hogy „igaznak nyilvánítsák”. Amikor valaki megbocsátást nyer, akkor megigazul, vagyis felmentik bűneitől. Az egyénnek szüksége van a megigazításra, mert a bíró nem engedheti el, nem bocsáthat meg egy bűnözőnek; ezért vagy a bűnözőt, vagy annak helyettesítőjét büntetnie kell. A hívő esetében ez a helyettesítő Jesua.

VII. TULAJDONÍTÁS

A hívő üdvösségének hetedik szempontja a tulajdonítás. Ezt három részben vitatjuk meg: a szó jelentése, a háromféle tulajdonítás, és a tulajdonítás eszközei.

A. A szó jelentése

Az üdvösség szempontjából a tulajdonítás jelentése „valaki másnak beszámítani, tulajdonítani”, „valaki másnak a számlájára írni”. A tulajdonítás nem üdvösség szerinti értelemben használt fogalmára jó példa Filemon 17-18: *Azért, ha engem részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. Ha pedig valamit vétett ellened, avagy adós, ezt nekem róvd fel.*

Pál itt egy Onézimusz nevű szökött szolga ügyében ír Filemonnak. Elmondja Filemonnak, hogy mivel ez a szökött szolga időközben hívő lett, testvérként kell visszafogadnia Onézimuszt. Ha esetleg ellopott valamit, Pál kijelenti: *ezt nekem róvd fel.* Más szóval „ha tartozik neked valamivel, azt töröld a számlájáról, és tedd az enyémre”. A tulajdonítás azt jelenti, hogy „valakinek felszámítani”, „valaki számlájára írni”. Itt nem az üdvösséggel kapcsolatos értelemben használta Pál ezt a szót.

B. A három tulajdonítás

Az üdvösséggel kapcsolatban három jelentős tulajdonítással foglalkozik. Az első, Ádám bűnének az emberiségnek történt tulajdonítása (Róma 5:12-14). Ádám bűnének első jelentős tulajdonítása a leszármazottai számára történt, és emiatt minden emberre úgy tekintenek, mint akik részt vettek Ádám első bűnében, és minden ember hordozza az ember eredendő vétkeiséget. Ez az oka annak, hogy a fizikai halál része az emberi történelem egészének.

A második, az emberiség bűnének a Messiásnak történt tulajdonítása. Amikor Jézus meghalt a kereszten, Isten a világ bűneit őrá helyezte; az emberiség bűne a Messiás számlájára íratott. A második jelentős tulajdonítást megpróbálták a Messiásról Ézsaiás 53:1-6-ban, és a beteljesülésének feljegyzése a II. Korinthus 5:21-ben, és I. Péter 2:24-25-ben található.

A harmadik jelentős tulajdonítás üdvösségünk szempontját tekintve a legfontosabb: a Messiás igazságának tulajdonítása a hívőnek. Miután az emberiség bűne a Messiásnak tulajdonított, azoknak, akik hisznek, a Messiás igazsága tulajdonítottatik (Róma 3:21-22, 10:4, II. Korinthus 5:21, Philippi 3:8-9).

C. A tulajdonítás módja

A tulajdonítás harmadik jellemzője a tulajdonítás módja: a Messiás helyettesítését. Ez a Messiás helyettesítő áldozatának eredménye (Zsidókhöz írt levél 9:14, 10:14).

VIII. ÖRÖKBEFOGADÁS

A hívő üdvösségének nyolcadik szempontja az örökbefogadás, amit négy részben tárgyalunk: a szó jelentése, az „örökbefogadásra” használt görög szó, az örökbefogadás velejárói, és az örökbefogadás hatása illetve eredménye.

A. A szó jelentése

Az örökbefogadás jelentése az, hogy egy gyermek kiváltságos és tekintélyes helyzetbe kerül akkor, amikor arra éretté válik (Róma 9:4, Galátzia 4:1-5). Az üdvösség szempontjaként az örökbefogadás azt jelenti, hogy a megváltott ember Isten fiává vagy lányává lesz az Isten

családjába tartozás minden kiváltságával együtt. János 1:12 kijelenti: *Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.*

B. A görög „örökbefogadás” szó

Az örökbefogadás második része az erre használt kulcsszót vizsgálja. A görög szó a *huiiothesia*, amelyet a magyar „örökbefogadás” szóval fordítanak. Ez a bizonyos szó azonban szó szerint ezt jelenti „a fiú pozíciójába tenni”. Az Újszövetség összesen öt alkalommal használja, három meghatározott módon.

Az első Izrael, mint nemzet örökbefogadása, Isten nemzeti népeként (Róma 9:4). A második az egyéni hívő jelenlegi örökbefogadása Isten családjába (Róma 8:15, Galátzia 4:5, Efézus 1:5). A harmadik a végső örökbefogadásra vonatkozik, amikor a hívő megdicsőül. A végső örökbefogadás a megdicsőült állapot (Róma 8:23).

C. Az örökbefogadás jellemzői

A harmadik pont az örökbefogadás négy jellemzőjével foglalkozik az üdvösség szempontjából. Először is, a fiúság az újjáteremtés hatása. Az újjáteremtést a hívő üdvösségének első szempontjaként már megtárgyaltuk.

A második jellemző a Szentlélek elfogadásához kötődik. Amikor az egyén hisz Jesuában, a Messiásban, megkapja a Szentleket. Az örökbefogadás valahogyan kötődik ahhoz, amikor a Szentlélek eljön, hogy lakozást vegyen az emberben, amikor hisz (Róma 8:15-16, Galátzia 4:6).

A harmadszor az örökbefogadás során Isten atyává válik. Ez különösen igaz Istenre az Atyára abban az értelemben, hogy az örökbefogadás során a hívő atyja (apja) lesz. A Szentháromság első személye nem csupán az Úr Jézus Messiás Atyja, hanem a hívő Istene és Atyja is (János 20:17). Ez egyike annak a számos oknak, amiért a Szentháromság első személyének megkülönböztető neve az „Atya” név.

A negyedszer az örökbefogadásra három kifejezést használnak, amelyek annak különféle oldalait írják le. Elsőként, „Istenről a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyjáról” olvasunk (Róma 15:6, II. Korinthus 11:31, Efézus 1:3, Kolossé 1:3, I. Péter 1:3). A második kifejezés egyszerűen „Isten, az Atya”, aki más, mint a Fiú (Galátzia 1:1, Efézus 6:23, Filippi 2:11, I. Thesszalonika 1:1, II. Thesszalonika 1:2, I. Timóteus 1:2, Titus 1:4, I. Péter 1:2, II. Péter 1:17, II. János 3, Júdás 1, Jelenések 1:6). A harmadik kifejezés megkülönbözteti a Fiút az Atyától. Ezekben az esetekben a Fiút különbözteti meg az Atyától, míg az előző esetben az Atyát különböztette meg a Fiútól (Róma 1:7, I. Korinthus 1:3, II. Korinthus 1:2, Galátzia 1:3, Efézus 1:2, I. Thesszalonika 1:3, 3:11,13, II. Thesszalonika 1:1-2, 2:16).

D. Az örökbefogadás hatásai, eredményei

Az örökbefogadás negyedik pontja, annak hatásai, eredményei, amit hét részben tanulmányozunk. Az első szerint a hívő most már Isten gyermeke, Isten könyörületeségének és törődésének elfogadója (Lukács 11:11-13). Ez az örökbefogadás pozitív eredménye.

A második eredmény az, hogy mivel az apa-fiú kapcsolat része a fegyelmezés, a hívő a kijavítás alanya lett. Ez az örökbefogadás negatív eredménye (Zsidókhöz írt levél 12:5-11).

A harmadik szerint az örökbefogadáson keresztül a hívőnek jogában áll bátorsággal Istenhez járulni. Az örökbefogadás azt jelenti, hogy a hívő Isten családjába került, és ez együtt jár

bizonyos jogokkal és kiváltságokkal. Az egyik kiváltság az, hogy bátran megjelenhet a trón előtt (Zsidókhöz írt levél 4:14-16).

A negyedik eredménye, hogy a hívő egyre növekvő mértékben elváltozik Isten Fiának a képére. A Szentlélek munkájának része a hívő életében, amint növekszik Isten családjában, az, hogy egyre inkább a Fiú képére formálja.

Az ötödik szerint a hívők örökösök és örökostársak a Messiással. Ő Istennek, az Atyának a természetes Fia, a hívők pedig az örökbefogadott fiak. Örökbefogadott fiúkként a hívők a Messiás örökostársaivá válnak (Róma 8:17, Galátzia 4:7).

Az örökbefogadás hatodik hatása, hogy a hívők a Messiás testvérévé válnak. Mivel Isten családjába fogadták be őket, a hívők Jesua testvérei az ő emberi mivoltában (Zsidókhöz írt levél 2:11).

A hetedik eredménye a szabadság, amely kiváltság a kegyelem szférájában működik (Róma 8:14-15, Galátzia 4:6-7).

IX. BIZONYOSSÁG

A hívő üdvösségének kilencedik szempontja a bizonyosság. A bizonyosság nem ugyanaz, mint az örök biztonság. Az örök biztonság tanítása szerint a hívő soha nem veszítheti el üdvösségét, ha egyszer megtért; ezt tanítja Isten Igéje. Akár hisz valaki az örök biztonságban, akár nem, akkor is meg van váltva. Még azok számára is, akik úgy gondolják, hogy elveszíthetik az üdvösségüket, a tény tény marad, és nem veszíthetik el. Még ha úgy is gondolják, hogy visszajára fordíthatják az újjáteremtés munkáját, ez nem így van.

A bizonyosság azonban más. A bizonyosság az, amikor a hívő biztos lehet az üdvössége felől, tudhatja, hogy meg van váltva. Soha nem kell kételkednie az üdvösségében. A bizonyosságot az üdvösség szempontjaként öt részben tárgyaljuk: a bizonyosság kérdése, az arra vonatkozó elvek, a bizonyosság forrása, próbája, és az arra vonatkozó írásrészek.

A. A bizonyosság kérdése

Mivel a bizonyosság nem ugyanaz, mint az örök biztonság, lehetséges-e, hogy valaki biztosan tudja, meg lehet győződve afelől, hogy meg van váltva és a mennybe jut? Ez a kérdés.

B. A bizonyosságra vonatkozó elvek

A bizonyosság jellemzőjének második része bizonyos elvek megértése. Ahhoz, hogy a bizonyosságot, mint az üdvösség egyik szempontját megértsük, három fő elvnek kell tudatában lennünk.

Az első elv az üdvösség természetének megértése, amely három dologból áll. Először is, az üdvösség Isten ingyenes, érdemtől független ajándéka; semmi érdemlegeset nem tehet senki azért, hogy elnyerje az üdvösséget; ezért nincs semmi érdemtelen dolog sem, amit megtéve valaki elveszítheti azt. A második dolog az üdvösség természetének megértésével kapcsolatban az, hogy az üdvösség Isten munkája az emberért, nem olyan munka, amit az ember elvégezhetne. Az ember csupán annyit tehet, hogy hit által elfogadja. A harmadik dolog az üdvösség természetének megértésével kapcsolatban a Messiás kereszten végzett munkájának teljessége; befejezett, teljes munkát végzett. Így az üdvösség természetének

megértésében az első elv az, hogy érdem nélküli ajándék, hogy Isten munkája az emberért, és hogy bevégzett munka, amelyet a Messiás végzett el a kereszten.

Az üdvösség szempontjából a bizonyosságot illető második elv a hívő tapasztalatát megerősítő bizonyosság (II. Korinthus 13:5). Ha valaki valóban megtért, a hívő tapasztalatát megerősítő bizonyosságok születnek.

A harmadik elv a bibliai ígéretek igazságának és hitelességének elfogadása (I. János 5:13). A Biblia azt mondja, hogy az egyén tudhatja, hogy meg van váltva; ezért az egyénnek hinnie kell Isten ígéreteiben.

C. A bizonyosság forrása

A bizonyosság szempontjának harmadik része a forrása. A bizonyosság forrásával kapcsolatban három dolgot vizsgálunk meg. Az első forrás Isten Igéje. Ha Isten Igéje valamiről azt tanítja, hogy igaz, és az ember el is hiszi, hogy az igaz, akkor az egyén rendelkezni fog az üdvösség bizonyosságával (János 1:12, Róma 10:13, I. János 2:7). Például a Biblia azt tanítja, hogy azok, akik hittek, Isten gyermekei; ha hiszik azt, amit ez a vers mond, akkor ennek bizonyosság lesz az eredménye.

A bizonyosság második forrása a hívő életének cselekedetei. Való igaz, hogy az ember, aki igazán meg van váltva, valamilyen cselekedetekkel valahogyan megmutatja ezt. Bár a cselekedet nem üdvözít, a megváltó hit cselekedeteket hoz létre, és ezek a cselekedetek az üdvösségünk bizonyosságai (I. János 2:3-5).

A hívő bizonyosságának harmadik forrása a Szentlélek. A Biblia azt tanítja, hogy a Szentlélek végzi a bizonyosság munkáját; bizonyosságot tesz a hívő lelkének, hogy ő Isten gyermeke (I. János 2:27-29, 4:13).

D. A bizonyosság próbái

A bizonyosság szempontjának negyedik része a bizonyosság próbái. Hangsúlyoznunk kell, ha valaki nem rendelkezik bizonyossággal, az nem jelenti azt, hogy nincs megtérve; lehet, hogy meg van térve, csak egyszerűen hiányzik a bizonyossága. Ha nem rendelkezik üdvbizonyossággal, de szeretne, tizennégy próbát alkalmazhat. Ezekből tizenhárom próba János első levelére alapul, mert János első levele az, amely a legtöbbet foglalkozik az üdvbizonyossággal. János megpróbálta elmagyarázni az embereknek, honnan tudhatják, hogy valóban Isten gyermekei, és ennek bizonyosságával növekedhetnek lelki életükben.

Az első próba I. János 1:3-4-ben található: Élvezed az Istennel való közösséget? Az igazi hívő élvezi az Istennel való közösséget. Ha a válaszod „igen”, akkor bizonyos lehetsz az üdvösséged felől.

A második próba I. János 1:5-10-ben szerepel: érzékeny vagy a bűnre? Ha úgy érzed, hogy érzékenyen érint a bűn, ha az otromba bűn lelohaszt, vagy rosszul érzed magad, esetleg lelkiismeret furdalásod van, amikor vétkezel, ez mind lehet üdvösséged bizonyossága.

A harmadik próba I. János 2:3-5-ben található: Isten parancsolatainak engedelmeskedve élsz? Az igazi hívő engedelmeskedik az Úr parancsainak. Engedelmes vagy? Ha igen, ez is lehet az üdvbizonyosság bizonyítéka.

A negyedik próba I. János 2:15-ben van: mi a világ iránti hozzáállásod? Jobban szereted a világot, mint Istent? Vagy inkább Isten az életed középpontja? Ha Isten az, ez is az üdvbizonyosság bizonyítéka lehet.

Az ötödik próba I. János 3:2-5-ben található: szereted Jézust a Messiást, és várod a visszajövetelét? Ha erre is „igen” a válasz, akkor ez is az üdvösség bizonyítéka.

A hatodik próba I. János 3:4-ben van: rendszeresen vétkezel? A bűn szokásszerűen van jelen az életedben? Minden ember vétkezik, ám ha a bűn szokásszerűen van jelen az életedben, az gond; ha azonban nem, akkor ez is az üdvösség bizonyossága.

A hetedik próba I. János 3:14: szeretetre indítasz másokat? Ha Krisztus testében te vagy a megosztó elem, akkor fel kell tenned magadnak bizonyos kérdéseket. Ha azonban nem osztod meg az embereket, hanem másokat szeretetre indítasz, akkor ez is üdvösséged bizonyosságaként használható.

A nyolcadik próba I. János 3:22-ben és 5:15-ben van: megtapasztalsz imaválaszokat? Ha egész lelki életed alatt nem tapasztál egyetlen imaválaszt sem, akkor lehetséges, hogy meg kell vizsgálnod a lelki életedet. Ha azonban láttad Isten munkáját az életedben, ha láttad, hogy Isten megválaszolja az imáidat, akkor ez is lehet üdvösséged bizonyossága.

A kilencedik próba I. János 3:24 és 4:13-ben szerepel: rendelkezel a Szentlélek benső bizonyosságátételével? A Lélek bizonyosságot tesz a hívőkben, hogy ők Isten gyermekei. Ha rendelkezel ezzel a belső bizonyossággal, ez is lehet üdvösséged bizonyossága.

A tizedik próba I. János 4:1-6-ban van: képes vagy különbséget tenni a lelki igazság és a lelki tévedés között? Ha nincs ilyen felismerésed, fel kell tenned bizonyos kérdéseket a megváltásoddal kapcsolatban. Ha megvan a képességed arra, hogy különbséget tégy a lelki igazság és a lelki tévedés között, ha képes vagy felismerni a hamis tanításokat, akkor ez is az üdvösséged bizonyossága lehet.

A tizenegyedik próba I. János 4:1-ben található: hiszel a keresztény hit alapvető tanításaiban? Bár vannak olyan dolgok, amelyekben a hívők még maguk között sem értenek egyet, vannak olyan alapvető tanítások, amelyekben minden igaz hívő osztozik. Ezekre gyakran a hit alapvető vagy sarkalatos pontjaiként utalnak. Ezekben a sarkalatos pontokban nincs nézeteltérés. Ha tehát küszködsz a hit sarkalatos pontjaival, akkor ott gond van. Ha azonban hiszel a keresztény hit ezen alapvető tanításaiban, akkor ez is az üdvösség bizonyossága lehet.

A tizenkettedik próba I. János 3:19-21: van benső békességed? Annak a békességnek, amiről a Biblia gyakran beszél, semmi köze a döntéshozatalhoz Isten akaratát illetően az életünkben. Sokkal inkább az Istenhez való kapcsolatunkhoz van köze. Ahhoz a tudathoz, hogy megbocsátattak a bűneink, és Isten már nem haragszik ránk. Ha nem rendelkezel ezzel a belső békességgel, fel kell tenned egy pár kérdést magadnak. Ha azonban megvan a belső békesség, ez is használható az üdvösség bizonyosságaként.

A tizenharmadik próba I. János 2:7-11-ben és 3:11-18-ban van: Szereted-e a testvéreket? Szereted-e a testvéreidet a szívedben? Ha folyamatosan megütközöl a testvéreiden, ha ellenségesen vagy gyűlölettel viseltetsz a testvérek iránt, akkor komoly kérdéseket kell feltenned magadnak az üdvösségeddel kapcsolatban. Ha szeretsz együtt lenni más hívőkkel,

élvezed a közösségüket, és várod, hogy találkozzatok, akkor ez is bizonyítékként szolgálhat az üdvösségedre.

A tizennegyedik próbában olyan próbákat vitatunk meg, amelyek az Írás más részeiben található próbákra alapulnak. Az előzőekben említetteken kívül még négy próbát találunk, bár bizonyos kérdések fedik egymást.

Az első a testvérek szeretete János 13:35-ben. Ha szereted a testvéreket, ez üdvösséged bizonyosságára használható. A második egymás szeretete János 15:17-ben. Ez gyakorlatilag ugyanaz, mint az előző próba, ám maga az ismétlés is azt bizonyítja, hogy az ember üdvösségének legnagyobb bizonyítéka az, ha a hívők szeretik egymást. A harmadik a Szentlélek bizonyossága Róma 8:16-ban. A Szentlélek bizonyosságot tesz a hívő lelkével együtt arról, hogy ő Isten gyermeke. Az igaz hívőkben bennük lakozik a Szentlélek, aki bizonyosságot tesz újjászületett lelküknek arról, hogy ők Isten gyermekei. A negyedik próba önmagunktól végzett próba II. Korinthus 13:5 szerint: *Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg.* Vizsgáljátok meg magatokat, különösen az úrvacsora előtt – ahogy Pál erre bátorította a hívőket I. Korinthus 11:28-ban -, hogy meglássátok, az igazságban álltok-e a doktrinákban, erkölcsileg, lelkileg. Amennyiben igen, ez is az üdvösség bizonyítéka.

E. A bizonyosságra vonatkozó írásrészek

Az ötödik pontban megnézzük azokat az írásrészeket, ahol a bizonyosság tényét egyértelműen hangsúlyozzák. Az Írásban négy olyan fő rész található, amelyek határozottan foglalkoznak a bizonyosság kérdésével.

1. János 20:31

Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

E szerint a vers szerint János azért írta meg az evangéliumát, hogy az emberek higgyenek abban, hogy Jesua a Messiás, Isten Fia, s ha elhiszik, akkor tudhatják, hogy örök életük van az ő nevében.

2. Kolossé 2:2

Hogy vígasztalást vegyen az ő szívök, egybeköttetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére.

Isten szeretné, ha a hívők többek között rendelkeznének az értelem *meggyőződésének teljes gazdagságával*. Isten azt szeretné, ha *teljes mértékben* meg lennénk győződve a hívő üdvösségéről, *teljes mértékben* meg lennénk győződve a Messiás hívőben végzett munkájáról a világban. Isten valóban azt akarja, hogy a hívő *teljes mértékben* meg legyen győződve az üdvössége felől. Isten nem akarja, hogy a hívő kétségek között éljen. A hívőnek bizonyosnak kell lennie az üdvössége felől, és onnan haladni tovább az érettség felé.

3. I. Thesszalonika 1:5

Hogy a mi evangéliomunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőben is, Szentlélekben is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek.

Ebben a részben Isten azt szeretné, ha a hívőnek *sok bizodalma* lenne az üdvösségéről. Azt szeretné, ha a hívő biztos lenne abban, hogy Isten gyermeke.

4. Zsidókhöz írt levél 6:17-19

Miért is az Isten, kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál.

Itt a hangsúly azon van, hogy ha nyugszunk Isten változhatatlan ígéreteiben, az a hívő lelkének *erős horgonya* lehet, a bizonyosság horgonya afelől, hogy ő Isten gyermeke.

X. MEGDICSŐÜLÉS

Az üdvösség tizedik és egyetlen jövőbeli szempontja a megdicsőülés. Míg a többi kilenc szempont e világban, most igaz, az utolsó még eljövendő. A megváltásunknak ezt az oldalát négy részben tárgyaljuk: a szó jelentése, a megdicsőülésre vonatkozó írásrészek, a megdicsőülés természete, és a megdicsőülés velejárói.

A. A szó jelentése

A megdicsőülés szó alapvető jelentése a „tökéletesség állapota”. Arra a jövőbeli, mennyei állapotra utal, amikor a hívők eléri a tökéletesség állapotát. A hívő többé nem lesz a bűnös természet alatt. Még arra sem lesz képessége a hívőnek, hogy vétkezzen.

B. A megdicsőülésre vonatkozó Írások

A megdicsőülés szempontjának második része az Írással kapcsolatos. Az idevágó kulcsvers Róma 8:28-30: *Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.*

Ebben a részben Pál megemlíti a hívő üdvösségének néhány jelenlegi vonását. Aztán rámutat arra, hogy ahogyan a hívő az üdvösség jelenlegi vonatkozásait megtapasztalja, úgy az is bizonyos, hogy az üdvösség jövőbeni vonatkozásait is megtapasztalja majd, vagyis a megdicsőülést, amikor a hívő eléri a tökéletesség állapotát.

C. A megdicsőülés természete

A megdicsőülés szempontjának harmadik része a megdicsőülés természetével kapcsolatos. Ebben hét témát tárgyalunk.

1. Szentség

A megdicsőülés természetével kapcsolatban az első dolog az, hogy ez szent. Amikor a hívő eléri a megdicsőült állapotot, tökéletesen szent lesz, többé nem lesz a bűnnek alávetve (Kolossé 1:22). A hívőnek sem képessége, sem kapacitása nem lesz vétkezni.

2. Mentesség a botlástól

A megdicsőülés természetével kapcsolatban a második dolog az, hogy a hívő mentes lesz a botlástól (Filippi 1:10). Nem lesz több botránkyó, nem lesz visszaesés, ezek a dolgok többé nem léteznek majd, mert nem lesz semmiféle kapacitás a bűnre.

3. Megtisztítás

A megdicsőülés természetével kapcsolatban a harmadik dolog az, hogy hívő megpróbáltatik és megtisztítatik (Filippi 1:10). A megtisztítás minden szennyeződést elpusztít, nem marad bennünk többé fa, széna, és pozdorja. A hívő valóban eléri a tökéletesség állapotát.

4. Feddhetetlenség

A megdicsőülés természetével kapcsolatban a negyedik dolog az, hogy a hívő *feddhetetlen* lesz (I. Korinthus 1:8). Senki nem fog tudni semmi rosszat a hívőről; feddhetetlen lesz.

5. Hibátlanság

A megdicsőülés természetével kapcsolatban az ötödik dolog az, hogy a hívő hibátlan lesz, mentes minden hibától (I. Thesszalónika 3:13, 5:23). A hívő nem talál majd hibát magában, valamint senki más nem fog benne hibát találni. Amikor a hívő eléri a tökéletesség állapotát, igazán hibátlan lesz saját szemében, mások szemében és Isten szemében is.

6. Szeplőtlenység

A megdicsőülés természetével kapcsolatban a hatodik dolog az, hogy a hívő mentes lesz minden szeplőtől és sömörgözéstől (ránctól) (Efézus 5:25-27). A szeplőtlenység azt jelenti, hogy nem lesznek foltok, a ránctól mentesség pedig azt, hogy nem lesz bizonyítéka az öregedés folyamatának. Ez a rész azt tanítja, hogy a jelenlegi megszentelődés folyamatának egyik célja az, hogy az egyházat, a Messiás menyasszonyát megdicsőült állapotban lehessen bemutatni. A megdicsőült állapothoz szükséges, hogy mind a test, mind pedig az egyén mentes legyen mindenféle tökéletlenségtől: *ne legyen benne szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle*. A hívő valóban mentes lesz mindezekről.

7. Teljes ismeret

A megdicsőülés természetével kapcsolatban a hetedik dolog az I. Korinthus 13:9-12-ben említett ismeret teljessége. Pál a 12. versben kijelenti: *akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem*. Néha ezt a verset úgy értelmezik, hogy a hívő annyit fog tudni, amennyit Isten. Ez soha nem lehet igaz, hiszen Isten mindentudó, de a hívők soha nem lesznek mindentudók. Az, hogy a hívő mindentudó lett, azt jelenti, hogy maga a hívő is Istenné lett. A hívő sosem lesz képes annyit tenni, mint Isten, soha nem lesz annyira hatalmas, mint Isten, és soha nem fog annyit tudni, mint Isten.

Ez a rész inkább azt jelenti, hogy a hívő teljes mértékben fogja magát ismerni; nem lepődik meg bizonyos dolgokon, amiket tesz. Teljesen ismerni fogja önmagát úgy, ahogyan Isten már teljesen ismeri őt, aki mindent tud róla. Ez a rész azt jelenti, hogy amikor a hívő eléri a megdicsőülés állapotát, a tökéletesség állapotát, akkor eléri a teremtményi ismeret teljességét, annak a csúcsát, amit teremtmény csak tudhat. A teremtői ismeret teljességét azonban soha nem éri el. Nem lesz mindentudó, de teljes mértékben ismerni fogja önmagát úgy, ahogyan őt ismerik.

D. A megdicsőülés velejárói

A megdicsőülés szempontjának negyedik része a megdicsőülés velejáróira vonatkozik. A megdicsőülésnek öt velejárója van.

Az első szerint a megdicsőülés a feltámadott testtel kapcsolatos (Róma 8:23, I. Korinthus 15:50-58, II. Korinthus 4:17, 5:1-5, Filippi 3:20-23). Az ember nem anyagi része a halálakor megdicsőül és tökéletessé lesz; ám amíg az ember nem anyagi része a mennybe megy, addig az anyagi részével nem ez történik. Az ember anyagi részét eltemetik, romlásnak indul, s végül porrá lesz. Amikor ezt a testet is feltámasztják a halálból, akkor az is eléri megdicsőült

állapotát. Ekkor történik meg a test és a lélek teljes megdicsőülése. A hívő megdicsőülésének első velejárója tehát különösképpen a test fizikai feltámadására vonatkozik.

A második velejáró az, hogy a megdicsőülés a hívők teljes igazolását jelenti (Róma 8:31-39). Azon a ponton minden, amiben a hívők hittek, minden, amihez ragaszkodtak, minden, amiben reménykedtek teljes mértékben igazolást nyer. Ezért Pál a 33. versben ezt kérdezi: *Kicsoda vádolja az Isten választottait?* A válasz pedig ez lesz: „senki”.

A harmadik, hogy a megdicsőülés a jelenlegi teremtés eltávolításával jár (Róma 8:20-22). Ennek a jelenlegi teremtésnek a végső megdicsőült állapot új éggel és új földdel történő elérézése előtt el kell mozdíttatnia.

A negyedik szerint a Szentlélek a hívő jövőbeli megdicsőülésének záloga (II. Korinthus 1:22, 5:5, Efézus 1:14). Amikor például valaki zálogot vagy előleget ad egy házért, ezzel azt jelzi, hogy készen áll jó szándékkal tárgyalásokat folytatni, s ha minden rendben lezárul, kész kifizetni teljesen a házat. A Szentlélek zálog, amely biztosítja a hívőt arról, hogy Istennek komolyak a szándékai, és kész beteljesíteni azt az ígéretét, hogy egy napon a hívő megdicsőül. A hívőkben tehát ma ott lakozik a Szentlélek, mint jövőbeli megdicsőülésük záloga. A tény, hogy a hívőkben lakozik, garantálja azt a tényt, hogy a jövőben elérik a tökéletesség állapotát.

A megdicsőülés ötödik velejárója az, hogy a hívők örökségének idején jön el (Efézus 1:13-14, I. Péter 1:3-5). Amikor a hívő megkapja végső örökségét, akkor érkezik el a teljes megdicsőülés.